

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. június 26-án

Az egyház Isten temploma

Kedves Testvérek!

Ma szeretnék röviden szólni egy újabb képről, amely segít az Egyház misztériumának bemutatásában: a templomról (vö. Lumen gentium 6. p.)

Mi jut eszünkbe a templom szó hallatára? Egy épületre, építményre gondolunk. Sokaknak eszébe juthat Izrael népének története az Ószövetségi Szentírásból. Jeruzsálemre gondolhatnak, Salamon nagy templomára, mely az Istennel való imádságos találkozás helye volt; a templomban volt a szövetség szekrénye, annak jele, hogy Isten jelen van népe körében; a szövetség szekrényében pedig ott őrizték a Törvény kőtábláit, a mannát és Áron kivirágzott vesszejét annak jeléül, hogy Isten mindig jelen volt népe történetében, kísérte népét útjain és irányította lépéseit. A templom erre a történetre emlékeztet; amikor mi templomba megyünk, nekünk is emlékeznünk kell erre a történetre, mindegyikünknek a saját történetére, hogy hogyan találkozott velem Jézus, hogyan járja velem Jézus az élet útját, hogyan szeret és hogyan áld meg.

Nézzétek csak, aminek a régi templom előképe volt, az a Szentlélek erejéből az Egyházban valósul meg: az Egyház „Isten háza”, az ő jelenlétének helye, ahol megtalálhatjuk az Urat és találkozhatunk Vele; az Egyház az a templom, amelyben a Szentlélek lakik, aki élteni, vezet és támogatja az Egyházat.

Ha azt kérdezzük, hogy hol találkozhatunk Istennel? Hol léphetünk közösségre Vele Krisztus által? Hol találhatjuk meg a Szentlélek világosságát, amely megvilágítja egész életünket? A válasz ez:

Isten népében, önmagunk között, akik az Egyházat alkotjuk. Itt találkozunk Jézussal, a Szentlélekkel és az Atyával.

A régi templomot emberkezek építették: „házat akartak építeni” Istennek, hogy népe körében való jelenlétének látható jele legyen. Isten Fiának megtestesülésével beteljesedett a prófécia, amelyet Nátán próféta mondott Dávid királynak (vö. 2Sám 7,1–29): nem a király fog – nem is mi fogunk – „házat építeni Istennek”, hanem maga Isten „épít házat magának”, hogy jöjjön és közöttünk lakozzék, ahogyan Szent János írja evangéliumában (vö. Jn 1,14).

Krisztus az Atya élő temploma, és maga Krisztus építi a maga „lelki házat”, az Egyházat, nem materiális kövekből, hanem „élő kövekből”, amelyek mi vagyunk. Pál Apostol mondja az efezusi keresztényeknek: „Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, és a szegletkő maga Krisztus Jézus. Ő tartja össze az egész épületet, belőle nő ki az Úr szent temploma. Ti is benne épültök egybe a Lélek közreműködésével az Isten hajlékává.” (Ef 2,20–22). Nagyon szép dolog ez! Mi vagyunk Isten épületének élő kövei, melyek szorosan kötődnek Krisztushoz, aki a szegletkő, és bennünket is összeköt egymással.

Mit akar ez mondani? – Azt, hogy mi vagyunk a templom, mi vagyunk az élő Egyház, az élő templom, és amikor együtt vagyunk, jelen van a Szentlélek is, aki segít, hogy Egyházként növekedjünk. Nem vagyunk elszigetelten egyedül, hanem Isten népe vagyunk: ez az Egyház!

És a Szentlélek az, aki a maga ajándékaival akarja a változatosságot. Ez nagyon fontos: mit tesz a Szentlélek közöttünk? Akarja a változatosságot, amely gazdagságot jelent az Egyházban, és egyesít mindent és mindenkit, hogy egy lelki templomot alkossunk, amelyben nem materiális áldozatokat ajánlunk fel, hanem önmagunkat, az életünket (vö. 1Pét 2,4–5).

Az Egyház nem dolgok és érdekek szövevénye, hanem a Szentlélek temploma, az a templom, amelyben Isten tevékenykedik; az a templom, amelyben a keresztség ajándékából valamennyien élő kövek vagyunk. Ez pedig azt jelenti, hogy az Egyházban senki sem haszontalan. És ha valaki azt mondaná valakinek: „Menj haza, te haszontalan vagy!”, ez nem igaz, mert az Egyházban senki sem haszontalan, mindegyikünkre szükség van ennek a templomnak az építésénél! Senki sem másodlagos. Senki sem fontosabb a másiknál az Egyházban, Isten szemében valamennyien egyenlőek vagyunk

Mondhatná valaki közületek: „Figyeljen ide, Pápa Úr! Ön nem egyenlő velünk!” – De igen, egy vagyok közületek, valamennyien egyenlőek vagyunk, testvérek vagyunk! Senki sem névtelen: valamennyien alakítjuk és építjük az Egyházat.

Ez annak meggondolására is készíttet, hogy ha a mi keresztény életünk téglája hiányzik az épületből, valami hiányzik az Egyház szépségéből. Egyesek ezt mondják: „Én nem vállalom közösséget az Egyházzal!” – de akkor egy élet téglája hiányzik ebből a szép templomból. Senki nem vonhatja ki magát, valamennyiünknek hoznunk kell az Egyházba az életünket, a szívünket, a szeretetünket, gondolkodásunkat, munkánkat: mindannyiunknak együtt.

Szeretném tehát, ha feltennénk magunknak a kérdést: Hogyan éljük meg, hogy az Egyház vagyunk? Élő kövek vagyunk-e, vagy hogy úgy mondjuk fáradt, unatkozó, közömbös kövek vagyunk? Láttátok-e már, milyen szomorú látvány egy fáradt, életunt, közömbös keresztény? Nem jó keresztény az ilyen! A kereszténynek élőnek kell lennie, örülnie kell annak, hogy keresztény; meg kell élnie annak szépségét, hogy része lehet Isten népének, ami az Egyház. Kitárulunk-e a Szentlélek tevékenysége előtt, hogy aktív részesei legyünk közösségünknek, vagy bezárkózunk magunkba, mondván: „Nekem annyi dögöm van, nem az én feladatom”?

Adja meg az Úr mindegyiküknek kegyelmét és erejét, hogy szorosan kötődni tudjunk Krisztushoz, aki a mi életünknek és az egész Egyház életének is szegletköve, tartóoszlopa és támpilléré. Imádkozzunk azért, hogy a Szentlelkétől éltetve mindig élő kövei legyünk az ő Egyházának.